

אלוף השקרנים

ניסו לשקר למלך כדי להציג את ידה של הנסיכה היפה, אך הדבר לא עלה בידם. וכל אחד מהם, בגלל כך שבחוצפתו ניסה את האתגר, נידון לשבע שנות כלא והושם במגדל גבואה של הארמן.

יום אחד שוליה שחי בעיר רוחקה שמע את הכרוז הקורא את הודעתו של המלך. הוא חשב את עצמו לשקרן מלידה ובעל דמיון פורה וידע לספר בדתוות גדולות. חוץ מזה חשב שנעים יהיה להתחנן עם נסיכה יפה. על כן עזב את עבודתו ויצא בדרך לבירה. כשהצעיר סיפר בשער העיר מה כוונתו, אמר לו כולם לברוח מהר ולא להיכנס העירה, אך הוא לא שם לב לעצות, הגיע לארמן ודרש שיובילו אותו אל המלך.

מלך ישב על כסאו המפואר ולצד הנסיכה היא הייתה כה יפה שאחרי המבט הראשון עליה הצער עצם את עיניו. אך המלך אמר: "モותר לך לנסوت לשקר שלוש פעמים. אך אם אאמין לך סיפוריך ולא אקראה אף פעם שאתה משקר, תוסגר בכלא חשור לשבע

היה פעם בארץ לא-נודעת מלך שאפשר היה לשקר לו עד שהקורות באולם המלכות התכוופו, אך הוא האמין לכל דבר שהגיע לאוזניו. אפילו לדברים שהם בלתי אפשריים על כדור הארץ ומחוצה לו.

שנתיים רבות הוא כבר שלט בארצו ומדי יום אחד מאנשי החצר או מהשרים נאלץ לומר "זה שקר" או "דבר זהה לא יתקן" או "זה הרוי איש לא יאמין". אך המלך כעס מאוד כי הוא האמין בכל וudo לא קרה שאמר למי שהוא "אתה שקרן!"

הוא היה כבר זקן למדי והחליט לומר זאת לפחות פעם אחת לפני מותו ומאוד רצחה שמיישהו יגרום לו לומר זאת. הוא שלח כרוזים לכל הארץ ו אמר להם להודיע שמי שיציליח לשקר לו שקר כה גדול שהוא בעצם לא יוכל להאמין בו, יקבל את בתו, הנסיכה היפה לאישה.

שקרנים רבים, אצילים גדולים ואציליםՓחות,

"וכמה זמן כבר שומר אביך חזיריים במרעה?"
 "השנה היא שנת עבודתו המאה תשעים
 ותשע."

מלך חיר "אם אביך רועה כל כך הרבה
 חזיריים במשך זמן כה רב, בוודאי מרוויח
 רבה כסף ויכול להרשות לעצמו לרצף את
 ביתו בזהב. אכן עבודת רועה חזיריים בוודאי
 משתלמת מאד."

השקר הראשון לא נראה למלך מוצלח ביותר.
 אר הצער לא יצא משלותו.

"עכשו השני!" ציווה המלך. הוא הצביע בידו
 על החלון ואמר "לך והבט לגינה זו. האם
 ראית כבר בחיר סלקים כל כך גדולים?"
 "אי..." ענה הצער בלאג "אליה נראים כמו
 نبטים נבולים לעומת הסלקים שאני ראיתי
 לפני תשעים ותשע שנים, שם אחרי
 השומים, בארץ אקומק. אלה היו כה גדולים
 שתחת עליהם יכולו להסתתר ששת אלפי
 חילים בזמן סערה ואף אחד מהם לא הגיע
 אפילו טיפת גשם."

מלך חיר שוב ואמר "אם רועה חזיריים יכול

שנים ולא תקבל את הפרט הנהדר שיושב כאן
 לצד".

כשהמלך דיבר, הצער העז לזרוק עוד מבט
 על הנסיכה היפה. וראה זה פלא! היא חייכת
 אליו בידידות ובחיבה כזו, שהוא חדל
 להתלבט ובתוך היה שעוד הערב יוכל לחבק
 אותה בזרועותיו.

"از הסיפור הראשון" ציווה המלך. בידו
 המקושטת בטבעות יהלומים הוא הצביע על
 רצפת אולמו המלכותי העשויה לוחות זהב
 ושאל את השוליה "ראית כבר פעם במקום
 כleshו רצפה כה יפה ועשירה?"
 "הו, למה לא" ענה הוא. "איפה?" שאל
 מלך. "בכפר בו נולדתי, שם אחורי יער
 הזכוכית, שעומד תחת הירח ונקרא
 שקר-לי-פעם."

"ואצל מי רأית רצפת זהב כזו?" "בבית, אצל
 אבא שלי".

"ומי אבא שלך?" "הוא רועה חזיריים של
 הכפר שלנו." "ועל כמה חזיריים עליו
 להשיגח?" "על חמישה אלף".

מכרים אחדים מעיר השקרים ומאץ אקומק
ויספרתי להם שבשנה שעברה אתחתן עם
הנסיכה היפה של ארץ לא-נודעת. והם
האמינו לי ואיחלו לי מזל בכל לבם. הם היו
מזמינים אותי ברצון לארוחת ערב אבל אני
רציתי לחזור לעולם עוד לפני שיחשיך. אלא
שלא יכולתי כבר למצוא את הארון הגבוה
שעליו טיפוסתי. لكن החלטתי למצוא לי מקום
שקט בשמיים כדי ללון בו. וכשכרי הסתובבתי
שם נתקלתי בחבית גדולה מלאה בקמח
חיטה. זה בדיק התאים לי. התחלה לטוות
לי חבל עבה מהקמח, חיברתי אותו ללון
השמיים במסמרים שעוד נשארו לי, והתחלתי
לרדת על החבל לארץ.

אבל כשהייתי עוד מעל העננים הגבוהים
bijouter, החבל נגמר. מה לעשות עכשו? לא
הייתה ברירה אלא לחזור את החבל
מלמעלה ולחבר אותו לחלק התחתון שלו. וכך
המשכתי לחזור ולחבר מלמטה ובהדרגה
ירדתי לארץ. אבל כשהייתי כבר על האדמה
ועמדתי לפני הארמון ש└ר ראייתי שהחבל

לרכז את ביתו בזהב, אין סיבה שבארץ
אקוּמָק, שם אחרי שום-ים לא יצמחו סלקים
גדולים. הכל יכול לקרות בצדור הארץ שלנו".
הוא צחק ברגע עוד יותר מאשר קודם. ואז
הרים שוב את ידו והצביע על חלון שמצדו
השני של האולם. "עכשו לשליishi. לך לחלון
וראה את הארון שבגן. האם בנדודיך בארץות
ראית אי-פעם אורך כל כרך גובה?"
הצעיר המחווצף, מלא שקרים, המציא מיד
שקר כל כרך שקרי שבוודאי לא היה בכל
העולם מישחו היכול להאמין לו, ובכל מלא עז
לספר "וי, זה אורך? הוא נראה כמו מקל של
מטאטא לעומת אלה שראיתי בהרי שמייאים!
רציתי לבדוק כמה גדול יכול להיות הגובה
שביניהם. لكن קניתי לי עשרים ושנים אלפיים
ענקולים גדולים, תקעתי אותם זה מעל זה
בגזר הארון והתחלה לטפס. הגיעתי כבר
לרקע השבייעי ועדין לא ראייתי את צמרת.
רק תהשוב מלכי גובה מעל השמיים! אבל
אחר שהייתי כבר כל כרך גובה, החלטתי
לראות קצת מה קורה בשמיים. פגשתי שם

תאמין או לא עשי רק מקשרים."

באותו הרגע קופץ המלך מכיסאו "זה שקר
גדול כמו החבל שירדת בו מהשמיים!"
אכן" ענה הבוחר בנחת "ולכן אני עכשו
החתן שלך!"

הוא לcko את ידה של הנסיכה, שחייכה אליו
בחיבה ונתן לה נשיקת אירוסין. ואז הזוג
נעמד לפני המלך, זה לcko את ידיהם בידיו,
הוריד את הכתר מראשו ושם אותו על ראש
של הצער החצוף.

וכך אלוף השקרנים הוא עכשו מלך הארץ
לא-נודעת.